

været inde paa den saakaldte mellemkommunale Beskatning og troet, at man ad den Vej kunde komme til en Løsning af dette Spørgsmaal, som mere og mere bliver til et Livsspørgsmaal for Købstæderne. Det har imidlertid vist sig, og vil fremdeles ogsaa, saa længe Forholdene blive, som de nu ere, vise sig, at den Vej, som den interkommunale Beskatning anviser, ikke fører til Maalet, og at dette Spørgsmaal ikke derigennem kan løses paa retfærdig Maade. Overhovedet er vor nuværende Skattelovgivning af den Beskaffenhed, at en egentlig mellemkommunal Beskatning er uigennemførlig, saa længe man ikke har en ligelig Beskatning i alle Landets Kommuner. Hvor der er saa store Uligheder i Beskatningsnormen i Landets forskellige Kommuner, vil Fordelingen af den Skat, som Opholdskommunen opkræver, mellem Opholdskommunen og Næringskommunen blive aldeles ufyldstgørende og i mange Tilfælde fuldstændig uretfærdig. Dette er, tror jeg, ogsaa efterhaanden blevet erkendt af alle dem, der have syslet med den saakaldte mellemkommunale Beskatning. Inden vi faa en gennemgribende Forandring af vort hele kommunale Skattevæsen og en mere ligelig Fordeling navnlig af de kommunale Skatter, vil en virkelig retfærdig mellemkommunal Beskatning være uigennemførlig. Men da det nu ikke kan hjælpe de Kommuner, der føle sig trykkede af de nuværende Forhold ret meget, at man siger, at det kan ikke ske ad den Vej, ad den mellemkommunale Beskatnings Vej, maa det findes naturligt, at navnlig Næringslovskommissionen, som meget stærkt og indgaaende har beskæftiget sig med hele dette Spørgsmaal, har søgt en Udvej, ad hvilken man kunde fjerne de væsentligste Ulemper, der ere forbundne med de nuværende Tilstande. Det skete da ved det Forslag, som Næringslovkommissionen fremsatte, et Forslag, som gik ud paa, at enhver, som driver bunden Næring i en Kommune, hvor han ikke betaler personlig Skat, skal svare en Afgift, fordi han driver Næring i en Kommune, hvor han ikke selv er til Stede, og det samme skal være Tilfældet med Aktieselskaber, fordi disse jo ere en saakaldt juridisk Person, og der ikke staar nogen fysisk Person bag ved den Næringsdrift, som kan blive Genstand for kommunal Beskatning. Denne Fordring synes jeg, Næringslovkommissionen med fuld Føje gjorde gældende. Denne Næringskat maa være af en saadan Beskaffenhed, at

den ikke kommer til at kollidere med den egentlige mellemkommunale Beskatning, men maa være en Afgift, som jeg kan udtrykke derved, at det er som en Billet, vedkommende løser for at faa Adgang til at drive Næring i en Kommune, hvor han ikke er; han betaler sin Adgangsbillet for drive denne Næring, og det synes ret naturligt, at naar en Mand driver Næring i alle Landets Kommuner, men kun skatter til en eneste, nemlig den, hvor han opholder sig, er det slet ikke ubilligt, at han betaler noget ekstra for at faa Lov til uden videre at kunne drive Næring rundt omkring i Landet. Thi det er jo ikke blot ubilligt, at han har en Forretning i By eller paa Land uden at bidrage til de Omkostninger, som dog ogsaa denne Forretning foraarsager vedkommende Kommune, men det er jo ogsaa ubilligt af Hensyn til Konkurrencen, idet det jo er givet, at han har en Fordel fremfor sine Konkurrenter, naar han kan drive sin Forretning i flere Kommuner uden at deltage i disse Kommuners Tyngde, hvorved han kommer til at drive sin Forretning paa langt gunstigere Vilkaar end de næringsdrivende, som maa betale alle kommunale Tyngder. Dette mente Næringslovkommissionen man uden Betænelighed kunde ordne ved at fastsætte en passende Næringsafgift, som kunde stige fra 10 til 1,200 Kr., og som fastsættes af vedkommende Kommunalbestyrelse, alt i Forhold til det Omfang og den Betydning, vedkommende Næringsdrift har. Dette Forslag fra Næringslovkommissionen tog Regeringen imidlertid ved sin senere Forelæggelse af Lovforslaget ud af dette, idet Regeringen forsøgte i et særligt Lovforslag at fremme denne Sag ikke fuldt paa den Maade, som Næringslovkommissionen havde foreslaaet, men dog i alt væsentligt hvilende paa samme Tanke. Dette Regeringsforslag — det har jo foreligget gentagne Gange og er blevet vedtaget her i Tinget — er dernæst blevet forelagt det andet Ting, som senest i forrige Samling har afgivet en Betænkning. Det er dog ikke kommet videre, og efter den sidste Betænkning, der er afgivet i det andet Ting, er der ikke efter mit Skøn megen Sandsynlighed for, at det bliver fremmet. Det maa derfor, forekommer det mig, være forklarligt, at Udvalgets Flertal har ment, at det ikke kunde lade denne Sag gaa videre uden ogsaa at gøre Forsøg paa at fremme den paa en saadan Maade, at den ikke kan siges at komme i Kollision med de bestaaende Skatteforhold, og derfor i alt væsentligt har optaget de Bestemmelser, Næringslov-